

Șoarecele de oraș și șoarecele de țară

La Fontaine

Șoarecele de oraș,
Într-o zi a invitat,
Cam pompos și cam trufaș,
Pe un șoarece de sat.

Pregătise-n mare zor
Un dejun din pitulici.
Iată-i pe-un turcesc covor,
Ospătând ca doi amici.

Ce festin! Ce minunat!
Dar când masa era-n toi,
Cineva le-a tulburat
Liniștea la amândoi.

Auzind la ușă pași,
O zbughi, înfricoșat,
Șoarecele de oraș;
După el - și cel din sat.

Zgomotu-ncetând, revin
Șoarecii tot unde-au fost.
Zise gazda: - Un festin
Cu friptură are rost!

- Gata! rusticul grăi.
Astfel de ospăț măreț,
Când la mine vei veni,
Ai să vezi că n-are preț:

Când mănânc - nici chiu, nici vai!,
Singur eu îmi sunt stăpân.
Ce plăcere poți să ai,
Stând mereu cu frica-n sân!